

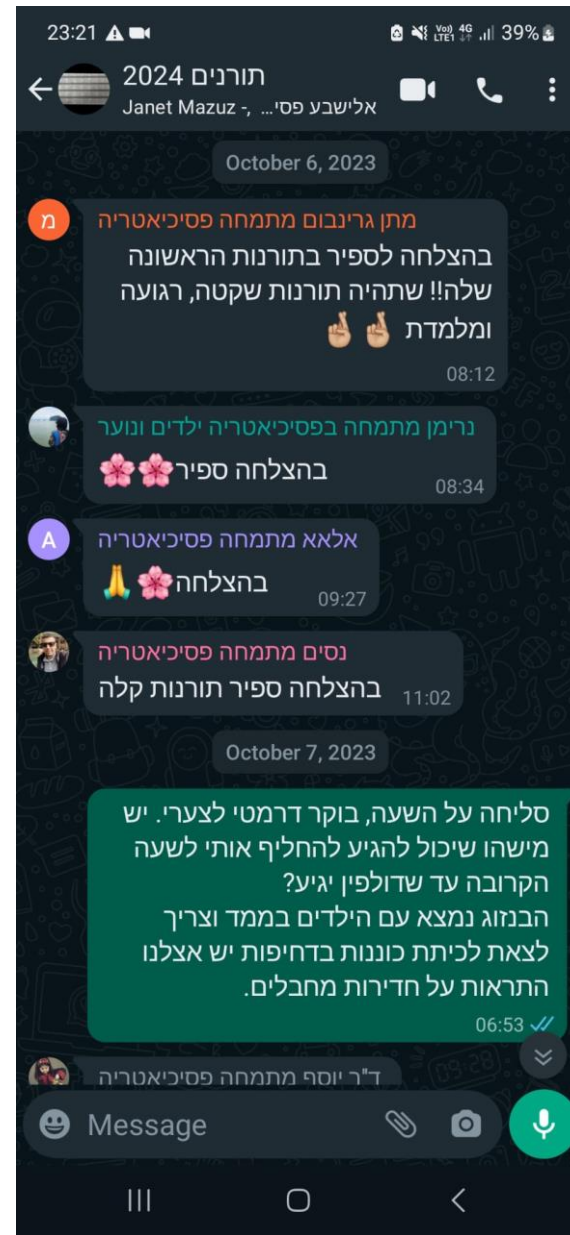

– 7.10 בסורוקה –
יהודים ובדואים,
מטופלים
ומטופלים ביחד.

החוויה האישית
כמטפל, כמנהל
וכאבא

פרופ' גל מאירי

היחידה הפסיכיאטרית לילדים ונוער

"מאות פצועים, מפויחים בבגדים סחוטי...
זו הייתה התורנות הראשונה של ד"ר ספיר ביטון
כרופאה פסיכיאטרית בבית החולים סורוקה...
www.ynet.co.il

<https://www.ynet.co.il/health/article/r1vtqu511p>

13:18

"מאות פצועים, מפויחים בבגדים סחוטים מדם. מחוררים בגופם ונפשם". זו הייתה התורנות הראשונה שלי במיון

זו הייתה התורנות הראשונה של ד"ר ספיר ביטון כרופאה פסיכיאטרית בבית החולים סורוקה בבאר שבע. במשך 38 שעות היא טיפלה בשטף האינסופי של הפצועים שהגיעו בשבת השחורה ההיא של השבעה באוקטובר, כשמקביל היא נטרפת מדאגה למשפחתה שהייתה נצורה בממ"ד בקיבוץ ארז. בטור מיוחד ל-ynet היא מספרת על היום שהיא (וכולנו) לא תשכח

6:29. התרעת צבע אדום בנייד שלי. אני נמצאת בחדר המיון השומם, בווה במסך הטלוויזיה ורואה את ההתרעות המצטברות. שולחת לשקד הודעה, ללא מענה. שולחת גם לאמא שלו. כמות האזעקות חריגה. שקד עונה לי לבסוף ומבקש שאבוא הביתה. הוא צריך לצאת לכיתה כוננות. אני שואלת בקבוצת המתמחים שלנו אם יש מישהו שיכול להגיע להחליף אותי לשעה, עד שהתורן הבא מגיע. בתוך דקה יש מתנדב.

השעה 7:00. אני כבר עם התיק על הכתף בדרך לרכב. האזעקות בבאר שבע לא נפסקות, דבר חריג מאוד יחסית לשנים האחרונות. שולחת הודעה לשגית לוי, האחראית על הביטחון בקיבוץ, שואלת אם הכבישים פתוחים ואפשר להגיע. היא עונה לי, "אל תצאי". הודעה קצרה, קורקטית, שכנראה הצילה את חיי. במקביל, אחותי מתקשרת ללא הפסקה. "אל תצאי מסורוקה, יש מחבלים בכל העוטף", היא אומרת, ואני לא מבינה. בתוך דקות כותב לי שקד שיש יריות בקיבוץ, חדירת מחבלים. הרעש לא רגיל. הלב שלי על 200.

ד"ר הדר שדה

בשבת בבוקר, עם הידיעות על מתקפת הטרור מופעל אר"ן. הצוות שכבר מנוסה באר"נים "קטנים" של נפילות טילים מגיע למיון, מנקה את הבגדים שהתלכלכו בשכיבה על הכביש באזעקות בדרך למיון. מגיעים במחשבה שמדובר ב"עוד אזעקות", כמו בכל סבב בעבר. ככל שמתבררים המיימדים של האירוע מגיעים עוד ועוד אנשי הצוות המדהים של בריאות הנפש אצלנו- רפואי ופרא-רפואי, מגיעים בהמוניהם, אפילו בלי שהתבקשו. בלי "וובינרים", בלי הכנה מראש של מומחים עם שם עולמי. האמת- לא יודעת אם זה היה מכין אותי למה שנתקלנו בו. חשבנו שאנחנו מגיעים לטפל ב"אזעקות".

אורית זיון
סגנית מנהלת השירות לריפוי בעיסוק
כללית

■ ספיר -7:54 אני מקבלת טלפון מהחמ"ל בקיבוץ: "את בקיבוץ? יש פצועים, אנחנו צריכים עזרה". המוח מסרב להאמין. כמה פצועים? איך אני לא שם? אני, שכל שירותי הצבאי לימדתי חיילים לטפל בנפגעי טראומה, ששנים לימדתי סטודנטים עזרה ראשונה וטיפול בטראומה – אני לא שם כשזקוקים לי, כשצריכים עזרה. התסכול שלי גובר משנייה לשנייה.

■ הדר - משפחה בדואית בת 16 נפשות מגיעה עם תגובת דחק לאחר נפילת טיל בפזורה, מתמחה דובר ערבית מכנס את כולם ומבצע התערבות משפחתית. המרפאה בעיסוק משחקת עם הילדים גם בלי שפה, מנפחת איתם בועות סבון ככלי להרפייה.

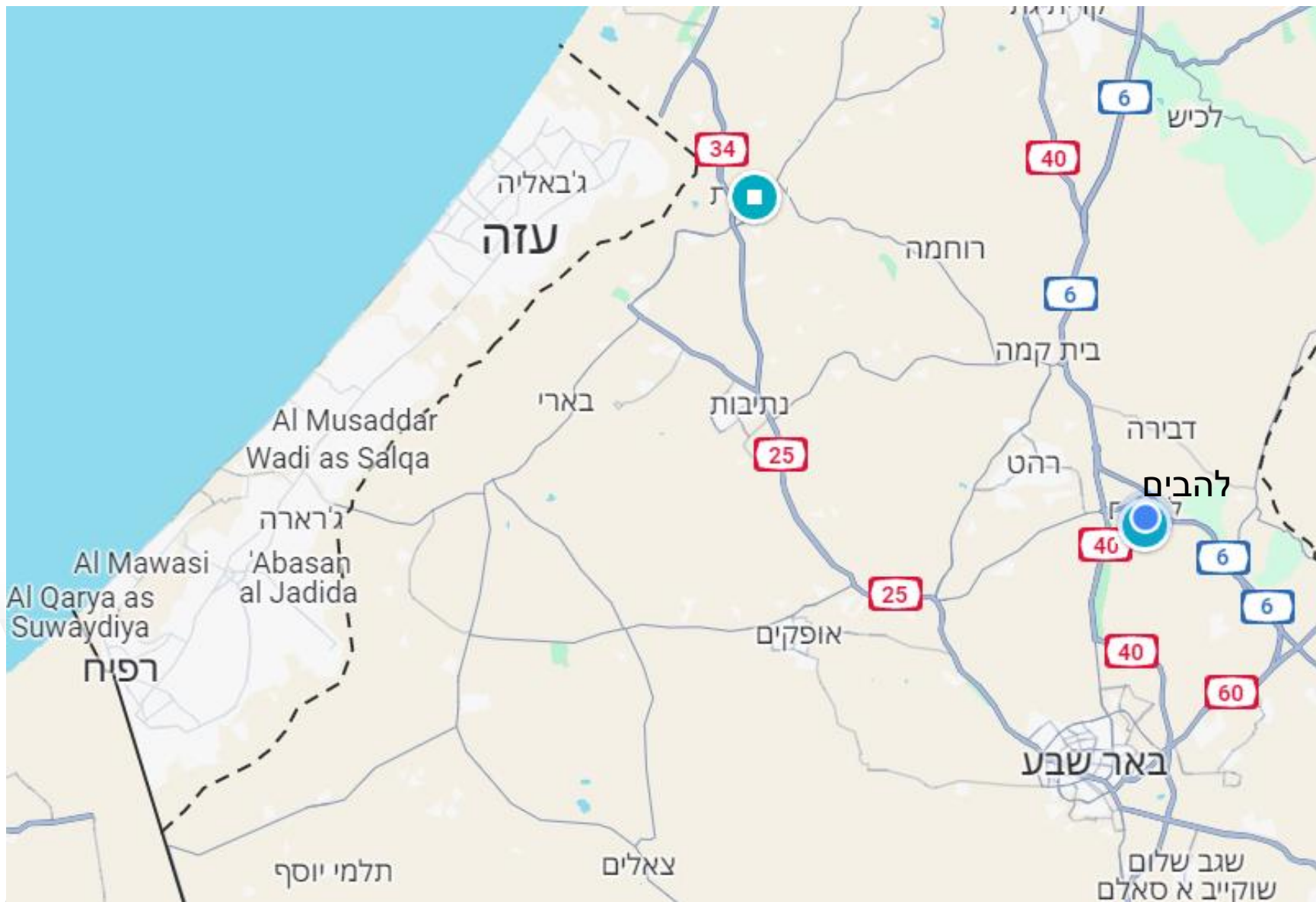
■ ספיר - וביקום מקביל - שקד ושני ילדיי בקיבוץ הנצור. כל משפחתו וכל חבריי. הקהילה שאני כל כך אוהבת, כולם לכודים ופוחדים. אני כבר מתחילה להבין את גודל האסון. אחרי כל מטופל שאני רואה, אני שולחת לשקד הודעה עם מילה אחת: "עדכון". אם הוא לא מגיב בתוך דקות, אני שולחת הודעה לשכנה, מתוך מחשבה שאם המחבלים אצלי בבית, ומשפחתי מתה, השכנה תשמע ותדע להגיד לי.

■ הדר - באתר הדחק פרופ' גל בדיוק מסיים התערבות עם חייל שהגיע מהקרבות למיון כשהוא לא הולך, לא זוכר את שמו או איפה הוא נמצא. אחרי קרקוע, עיסוי, הפעלה של חוש המישוש, והתערבות חוזרת וממושכת של מספר שעות החייל חוזר להתמצא וללכת.

- באותה שבת, מ-7:30 בבוקר ועד חצות סורוקה טיפל ב-676 פצועים שהובאו באמבולנסים, במסוקים ובמכוניות פרטיות. ביום הטבח מספר המטופלים – תחת מטחי רקטות בלתי פוסקים – היה גדול פי ארבעה ממספר האנשים הגדול ביותר שטופלו עד אז ביממה אחת בסורוקה.
- 134 נפגעים טופלו באתר הדחק, מתוכם 17 ילדים,
- מאז 7 באוקטובר, מספר הנפגעים שטופלו במרכז הרפואי עומד על יותר מ-2,700, רובם חיילים שנפצעו בלחימה בעזה מאז 27 באוקטובר.

ימים ראשונים

- להקשיב לצוות
- סיכום פעילות יומי
- שבועת הרופא
- קולות מלחמה בלתי פוסקים, נחיתות מסוקים
- צוות מגויס, ילדים מגויסים, בני זוג מגויסים

שחרור חטופים

■ טיפול בילדים:

■ מיון

■ מרפאת ילדים ונוער

■ יחידה לגיל הרך

■ הפרעות אכילה

■ תגובה ויוזמה

■ סיוע בטיפול במבוגרים

■ טיפול בצוות סורוקה

מקבוצת
כללית

דוקה
מרכז פורט אוניברסיטאי
מאגזין בטיח

**צעד לפני
בשביל הבריאות ש**

מרכז
אקאלימ בטוח

צעד לפני
בשביל הבריאות שלך

■ **ספיר -** אני נוסעת לבית הוריי במדרשת בן גוריון, שם נמצאת אחותי הקטנה. ההורים בחו"ל. בשלב מסוים אני מבינה שיש משפחות מהקיבוץ שהצליחו להימלט. אני מדברת עם שקד ואומרת לו שצריך לברוח. מפחדת מהלילה שיגיע. בדרך נס הם מצליחים להיחלץ. הדרכים מלאות בחוליות מחבלים, יש המון מהמורות בדרך, אבל הם מצליחים איכשהו לצאת מאזור העוטף.

■ בעשר בערב נכנסים שקד והילדים לבית הוריי. אני רצה אליהם, מחבקת אותם בלי להרפות. הילדים רצים בבית לכל עבר, קופצים על הספות, מוציאים את האנרגיות שהחזיקו יום שלם. 15 שעות בממ"ד. יש משפחות ששהו עוד עשרות שעות בממ"ד עד לחילוצן. לביתנו הגיעו 20 פליטים. משפחתו של שקד.

■ **הדר -** נכנסת לאוטו למחרת בבוקר, רק אז פורצת בבכי כל הדרך הביתה לילדים שלי. ייקחו לי עוד כמה ימים והרבה תמיכה מהצוות היקר והמנוסה שלנו, למלא את המשאבים הפנימיים, ולחזור לתת מענה עם תקווה.